

Blagodejna zvezdica.

(Novela.)

(Dalje.)

VII.

Bilo je isti dan, ko je bil Hugo Oskarja obiskal. Bertholdovi so ravno pri obedu sedeli, ko služkinja naznani, da želi gospodična Ada govoriti z milostljivo gospó.

Zdaj ko obedujem, želim imeti mir, reče kratko gospa. Naznani to gospodični in jej naroči, da naj pride čez eno uro. —

Služkinja odide, a kmalu se zopet vrne, češ da pravi gospodična, da mora z milostljivo gospo takoj govoriti, ker je silno nujno. —

Naj tedaj pride, reče nevoljna gospa. —

Prikaže se potem Ada, bleda, z objokanimi očmi. Gospa jej ne pustí priti do besede. S strogim glasom jo takoj nagovori: Vi se najbrž hočete potožiti zavoljo Oskarja. Ali Vam nisem že prvi večer, ko ste prišli v službo, povedala, da nočem ničesar vedeti o vajinih razporih? —

Prosim odpuščenja, da Vas nadlegujem, pristavi Ada bojazljivo. Jaz in Oskar se popolnoma dobro razumeva in med nama, upam, ne bode nikdar razpor nastal. Zdelo se mi je samó potrebno naznaniti, da se mi zdi Oskar silno hudo slab, takó da se bojim vsak trenotek za njegovo življenje. —

Ah, pojdite z Vašim naznanilom! Kakó nas morete s takim grozovitim naznanilom med obedom motiti? poreče razdraženo gospa in si z rokama ušesi pokriva. Bruno Vam bode kmalu zdravnika poslal. Zdaj pa nam prizanašajte s takimi novostmi. —

Gospa Bertholdova je spadala v vrsto onih ljudij, ki nimajo nobenega sočutja za tuje gorjé in se zató branijo poslušati, ako se o njem govori, ker jih bajè preveč gane.

Ada se pokloni in pobita sobo zapusti.

Hugo, to je tvoje delo, opazi Bruno.

Hugo se je zdel prestrašen, a nič ne odgovori.

Gospa Bertholdova se je pa dalje hudovala, rekoč: Takó sem se veselila tega koščeka fazana, a zdaj ga ne morem več pojesti! — Bruno, idi potem k Oskarju in ako se ti bo zdelo potrebno, pošlji po zdravnika! —

Pol ure pozneje potrka nekdo na vrata Oskarjeve sobe. Ko pride sluga odpirat, vstopi Bruno. S tihim glasom takoj slugi ukaže, da naj gre po zdravnika, a potem stopa varno do Oskarjeve postelje, pri kateri je Ada sedela.

Oskar je bil ravno vsled slabosti padel v omotico, ki je bila spanju podobna. Njegovo lice je bilo silno upadlo; zdel se je umirajočemu podoben. Bruno ga nekaj časa s pomilovanjem ogleduje, potem pa hoče Ado nekaj poprašati; a Ada ga tiho poprosi, naj vstopi v bližnjo sobo, da bi z govorjenjem spečega ne prebudila.

Ko sta prišla iz bolnikove sobe, popraša Bruno s resnim glasom: Kaj ne, Oskarju je hudo postalo, potem ko ga je bil Hugo obiskal? —

Ada potrdi in zarudi.

Ali mislite, da je Oskar res v nevarnosti? nadaljuje Bruno. —

Ada, ki se je itak danes za jok pripravljeno čutila, ker je toliko strahú in žalosti prestala, se zajoče in vzdihne: Bojim se, da ga v kratkem izgubimo. —

Ne jočite, pravi Bruno nekako trdo, solz ne morem videti. —

Ada jok premaga in Bruna z začudjenjem pogleda. Zdelo se jej je nemogoče, da bi ga njene solze zamogle srditi. A njen pogled se vjame z njegovim in ona hitro proč oči obrne. Na tihem pa je menila, da njegov obraz ne vé za ono osornost, ktera se je glasila iz njegovih besed. —

Ko jo Bruno zapusti, vsede se Ada zopet k Oskarju. Bila je zdaj videti mirnejša, nego prej, a zato pa nekoliko raztresena. Nekaj časa zre ginena na spečega Oskarja, potem pa nehoté poljubi njegovo mrzlo ročico, ki je ležala na odeji. —

Bruno je od tedaj vsak dan Oskarja obiskaval, ki je zdaj nenadoma hitro okreval. Kedar je Oskar spaval, tedaj ga je Bruno samó površno pogledal, molčé Ado pozdravil in odšel. Ako je pa Oskar bedél, tedaj pa je Ada pri Brunovem prihodu vstala in kratko ga pozdravivši brata sama pustila.

Ada se je privadila Brunovih vsakdanjih obiskov. Nehoté je postajala nemirna, kedar ni prišel o navadnej uri. Začela je tudi zdaj nekoliko pozornosti na svojo toiletto obračati. Zdelo se jej je namreč, da je že dovolj dolgo nosila žalno obleko za umrlim očetom in devala je nekaj belega okoli vratú in pri pestéh. Temu majhnemu lišpu je kmalu sledil pisan trak in začela si je lasí nekoliko bolj umetno počesavati. —

Oskar, ostroviden, kakor so vsi bolniki, zapazil je kmalu, da se v Adi vrší neka moralna sprememba. Opazoval jo je molčé in postajal otožen.

Ko ga enkrat Bruno obišče, popraša ga Oskar s poudarkom: Zakaj me zdaj vsak dan obiskuješ, ko mi bolezen že odlega? Pred mojo boleznijo si pa le poredkoma k meni prihajal! —

Brunu se okó stemní in v zadregi odvrne: Ker te ljubim in želím, da bi se ničesar ne zamudilo, kar ti zamore hasniti. —

440
O, za tó imam Ado, ki dovolj za me skerbi. Ona bi življenje dala, da se mi zdravje povrne, pravi Oskar z občutkom in ostro brata pogleda. —

Potem pa me ne bodeš več videl, déje Bruno kratko in se hitro odpravi.

In res ni ga bilo več nazaj. — Zopet je Oskar zapazil, da se v Adinej duši nekaj vrši, in sicer nekaj neprijetnega, ker je bila Ada odslej bolj tiha in vedno raztresena. A Oskarja je pa zdaj zapustila prejšnja otožnost.

VIII.

Postali so deževni dnevi. Oskar je moral zató bivati v sobi. Ada, ki ga po svojej navadi nikdar ni zapuščala, čutila je vendar potrebnost naužiti se čistega zraka. Zató se je nekaj časa po jutrih za rana ali pa po večerih mudila na hišnem vrtu.

Hugo je po onem za Oskarja takó osodepolnem dnevu zastonj prilike iskal, da bi z Ado govoril; zapazil je tedaj z veseljem njene samotne sprehode. Mislil si je: zdaj ali nikdar več ne bodem imel prilike prav iz srca z njo govoriti! Izgubil je bil namreč že davno veselje norčevati se z njo, kakor je to menil s početka. Ada s svojim resnim, dostojnim obnašanjem poleg svoje telesne popolnosti in čile mladosti, dozdevala se mu je kot neki ženski uzor. Vajen samó občevati z lahkomiselnimi in ničemurnimi ženskami mislil je vedno, da so vse ženske onim enake. Ko pa spozna veliko razliko med Ado in onimi, začel jo je nekako občudovati in se resno za njo zanimati. Pazil je torej vsak večer, ali pride na vrt ali ne. Jutranji čas mu ni bil po godu. V mraku, mislil si je, vidi se vse bolj romantično. Želja se mu kmalu izpolni. Ker je neki dan v jutro močno deževalo, izvoli si Ada večer, da se na prostem oddahne. —

Bila je sobota. Hugo je vedel, da ima Bruno o tem času opraviti z izplačevanjem delavcev. Mati in Kornelija ste se pa že v jutro peljali obiskavat sosednjega posestnika in se povrnete še le pozno v noči. Ni se tedaj imel bati nobenega nadležnega gledalca ali poslušalca.

Kmalu za Ado pride torej tudi Hugo na vrt. Ko jo dospé, pozdravi jo nekako spoštljivo in s prisiljenim mehkim glasom poreče: Takó zamišljena, gospodična Ada? —

Ada se prestraši, ko ga zagleda. Kmalu pa se ohrabri in poreče z nasmehom: Jako se motite, gospod lieutenant, menéč, da sem zamišljena. Moje duševno stanje je v tem trenutku popolnoma normalno. Ali menda mislite, da bom govorila monologe? —

Kako je zbadljiva, misli si Hugo, potem pa s prejšnjim glasom nadaljuje: Ali Vas smem spremljati? —

Jako je vlažno od jutranje plohe; škoda bode za Vaše lakirane črevlje, ki bi gotovo vsled mokrote počili, opazi porogljivo Ada. —

Oh, gospodična Ada, zakaj se vedete tako brezsrčno z menoj, ki Vas cenim nad celi svet? —

Ada je ves čas, odkar se jej je bil Hugo pridružil, skoro hité nadaljevala svoj sprehod, a na enkrat se ustavi in mirno poreče: Gospod lieutenant! enkrat se mi je že posrečilo Vas ustaviti v svojem postopanju proti meni. Zdaj me že drugikrat nadlegujete, a to na precej nespodoben način. Ne izpodim Vas iz Vašega vrta; ne imela bi pravice. Vprašam Vas samó prav uljudno, kdo izmed naju naj v tem trenutku zapusti vrt, Vi ali jaz? —

Hugo ni bil zdražljivega značaja, imel pa je zato ono prednost, da čim več je videl pri kateri stvari zaprek, tem bolj se je za-njo zanimal. Adine besede so ga iznenadile, a ne pobile. Ni še hotel veljati za premaganega. Mislil si je, kakor je ona drzna z menoj, takó bodem še jaz z njo. —

Nastajala je vedno bolj tema. Hugo se okoli ozré, a ker ni bilo žive duše videti, zgrabi hitro Ado za roko, drži jo krepko, da mu ne more uiti, spusti koleno v blato in ognjeno govori: Ada, nebeška Ada, ali ne vidite, da me ljubezen do Vas ob pamet spravlja? Vi ste prva in boste tudi zadnja, katero ljubim! Brez Vas mi ni živeti. Ako mi ne obljubite, da me hočete ljubiti, vzamem si še nocoj življenje! —

Ada se je zastonj trudila, da mu odtegne roko, ter se ozirala ves čas, ko je Hugo govoril, plašno okoli, ali ni nikogar v bližini, ki bi jo rešil drznega postopača. Zapazila je v svoje največje veselje, da ugašajo luči po fužinskih poslopjih. Vedela je, da bodo zdaj vsak trenotek privrele iz njih trume delavcev, ki se po sobotah vračajo na dom. Zadobi torej srčnost in z glasom, ki je trepetal od notranjega srda, je dejala: Ako me koj ne izpustite, klicati hočem pomoči. Do zdaj sem Vas samó pomilovala, zaničevala Vas pa bodem od zdaj naprej. —

Hugo izpusti njeno roko in vstane. Zdaj še le je bil prepričan, da je ves njegov trud zastonj. Čutil je, da ga ne bode Ada nikdar ljubila. —

Ko se Ada čuti slobodno, zbeži in teče skoro brez sape do vrtnega vhoda. A tam na enkrat postane, kakor od strele zadeta, vsled neke prikazni, katero je v trenutku zapazila. Na stebri neke podobe, ki je kinčala vrtni vhod, slonel je Bruno s prekrizanimi rokama in jo srpo pogledal. —

Vse je videl, a čuti ni nič mogel zavoljo oddaljenosti, bila je edina misel, ki je Ado v tem hipu navdajala. —

Kaj delate tú po noči? zagrmi debeli Brunov glas. In kakor vidim, nadaljuje z bridko porogljivostjo, ste imeli tudi družbo. —

To je bilo Adi preveč. Prej jo napade Hugo, zdaj pa Bruno. Čuti se razžaljeno: Neustrašljivo upré vá-nj oči in krepko odgovori: Vi niste

moj varuh, da zahtevate račun mojih dejanj. Sicer pa, dostavila je z nekim ponosom, jaz nimam nobenega uzroka sramovati se svojega sprehoda. — Rekši se obrne od Bruna in izgine v nočnej tmuni. —

Kmalu potem prikoraka počasi Hugo po stezi, na pol glasno pevajoč veseli napev. Ko pa zapazi Bruna, se zgane in zakrivajoč svojo zadrego brata ogovori:

No Bruno, kaj pa ti pod tem stebrom počenjaš? Delaš prav takó žalosten obraz, kakor da bi dvoril kamnenej Veneri nad saboj. —

Ali smem prašati, kaj si pa ti prijetnega užival na vrtu, da si takó židane volje? odvrne pomenljivo Bruno. —

Ha, ha! smeji se Hugo, ali se ne smem veseliti krasnega večera in sanjariti mladostnih sanj? —

Krasnega večera, nasmeji se Bruno zaničljivo, ko je nebo z oblaki pokrito! Sanjariti mladostne sanje, med tem ko z ного blato gaziš! —

Ah Bruno, kakó si postal siten in nestrpljiv! Pojdiva! greva izpraznit kozarček piva; saj bode večerja nocoj pozno, ker se mama še le ob desetih povrne. —

Siten, nestrpljiv! ponavlja Bruno. Ker si ti vsled svoje lahko-miselnosti vedno pri dobri volji, dozdevajo se ti ljudje, ki nimajo tvojega humorja, kar neprebavljivi. Sicer pa je bil danes tvoj zadnji srečni večer! —

Kakó to? vpraša Hugo začudjen in začne slutiti, da ga je morebiti brat opazoval, ko je bil z Ado na vrtu.

Jutre bodeš odpotoval, dostavi z neko gotovostjo Bruno in gleda takó temno in razburjeno, da se ga Hugo skoro ustraši. Voščim ti srečen pot! —

In šel je zapustivši Huga, da si sam reši dano mu uganjko. —

IX.

Ko se je gospa Bertholdova s Kornelijo nazaj pripeljala od svojega obiska, rekla je, da ne bode večerjala, ker je trudna in si želi čim preje v posteljo priti.

Tudi Bruno se ni prikazal pri večerji, češ da ga glava boli. Hugo je tedaj sam z očetom večerjal. Trdil je, da ima nocoj neznanski tek, ter je s slastjo snedel še Brunov in materin del. —

Ravno je gospa Bertholdova hišinji pozvonila, da jej naj pride slatičiti pomagat, ko se Bruno v njenej sobi prikaže. Dolgo sta se potem pogovarjala. Konec njunega pogovora pa je bil, da je Bruno mirnejši zapustil sobo, kakor je bil prišel; mati pa je potem hudo razjarjena hodila po sobi gor in dol in ni mogla celo noč očesa zatisnoti.

Drugo jutro za rana pa pošlje mati po Huga. Imela je z njim pol ure dolg razgovor. Okoli ednajste ure pa je naložil sluga na majhen vozek

Hugov kovčeg in druge njegove potne reči, potem pa jih odpeljal proti kolodvoru. Kmalu za njim pride Hugo za potovanje oblečen.

Ko je mati po Brunu zvedela Hugovo postopanje, začela je pre-mišljevat, ktereга od njiju naj pošlje od hiše: Huga ali Ado. Ada se jej je zdela prepotrebna, in takó se je določila za Huga.

Hugo je mirno poslušal svarljivo besedovanje svoje matere. In ko mu ona na zadnje pové, da mora takoj nazaj v mesto, bil je na tihem jako zadovoljen. Mislil si je, kaj se bom zdaj domá dolgočasil, ko sem se prepričal, da ni mogoče z Ado priti do prijateljstva? Sprejel je materino ponudbo in to tem rajši, ker mu je napolnila listnico. Čutil ni nobenega hrepenenja več po Adi. Njegovo hitro in živahno nagnenje za njo, ki pa se ni bilo dotaknolo njegovega srca, ker je izviralo le iz njegove dvain-dvajsetletne ognjene domišljije, izkadilo se je kakor po nekej čarovnej moči čez noč. Miren se je ločil od očetovega doma, a v njem zapustil sum in nemir. Mati in Bruno sta bila namreč trdnega mnenja, da mu je Ada udana. —

Isti dan, ko je Hugo odpotoval, popraševali so čudéč se fužinski uradniki, kaj se je neki pripetilo njihovemu predstojniku Brunu, da ga ni bilo še danes videti v pisarnici, da-si je bilo že skoro poldne. Zvedeli so namreč, da Bruno ni izostal vsled kakega obolenja, temveč da je že takoj za rana odjezdil, a nikdo ni vedel kam. Kaj enakega se še ni bilo prigodilo v onem poldrugem letu, odkar je Bruno vodil fužine. V jutro je bil on vselej prvi, ki je delal v pisarnici. Ko so drugi uradniki še le prihajali, bil je že on pregledal vse račune, pošiljatve, naročila, ki so se morala v teku dneva izvrševati. Potem še le, ko je že vsakemu izročil svoje delo in obhodil tovarnice, privoščil si je nekoliko svobodnih ur v svojo zabavo. Zvečer pa je bil zopet zadnji, ki je fužine zapuščal. —

Ko pa okoli pol dveh Bruno prijezdi nazaj, bilo je videti, da je njegov konj jako uspehan. Mati, ki je sicer vedno zahtevala, da se sinova v dovršenej obleki pri mizi prikažeta, ni danes Brunu po svojem prihodu niti toliko časa pripustila, da bi pogladil vranca, kakor je to vselej storil, ko je stopil raz njega, tem manj še pa, da bi se mogel preobleči. Ko ga je iz okna videla prihajati, hitela mu je nasproti in ga z bliščečim obrazom pozdravljala z besedami: Odkrižala sem se ga prav srečno. Ob tej uri se že vozi sredi pota v mesto. —

Da-si je gospa Bertholdova dvoočnik imela, vendar še zapazila ni, da je Bruno ves blaten, da je imel celó na licih dva velika blatna madeža in enega manjšega na nosu. —

Le pojdi hitro v obednico, mu je prigovarjala; hočem ti na tanko povedati, kakó se je izvršilo. In izgovorivši vlekla ga je skoro za seboj. —

Ko je Bruno čul, da je Hugo odpotoval, vzdihol je lahno. Zdelo

se je, kakor da mu pade neka tega od srca. A njegov obraz je vendar ostal mračen in okó je ovajalo neki notranji nemir. —

Oni večer sedita Bruno in Kornelija skupaj pri mizi, ki je še od večerje bila pokrita, med tem ko je Ada staremu Bertholdu časopis čitala.

Ali ljubka, rekel je gospod Berthold svojej čitalki in se nekoliko privzdignol iz naslonjača, da bi jej pogledal v oči: Vi ste nocoj jako raztresena in poleg tega čitate také med zobmi, da ne umém polovice tega, kar berete. Ali ste pozabili na naš red? Najprej hočem vedeti naj-novejša zdravilska naznanila, potem pridejo borsni kurši, za temi domače novosti in še le na zadnje dolgočasna politika. —

Ada zarudí vsled starčevega svarjenja. Njeno okó se za trenotek ustavi na združeni par onstran sobe, potem lahko pokašlja, da si glas izčisti in bere po starčevej želji. —

Kornelija sedi na konci zofe in igra z nekimi kroglicami, ki visé z njene zapestnice.

Bruno sedi na stolu poleg nje in se leno z éno roko naslanja na zofin rob poleg Kornelije, v drugej pa drží smodko, iz ktere prav počasi dim puha. Obadva molčita. —

Kdo pa bode čital gospodu Bertholdu, kó ne bode več gospodične Ade tú? začne Kornelija, da bi nekaj povedala. —

Bruno se zgane. Kam pa pojde gospodična Ada, popraša čudéč se. —

Jaz menim, da tedaj, kedar Oskar umré. Zdravniki pravijo, da so njegovi dnevi že šteti, popravi Kornelija, kar ni prej jasno povedala. —

Na tó je bil dolg, pomirljiv „a tedaj“! — Brunov odgovor.

Zopet molčita. Kornelija opazuje strop in šteje namalane obročke in cvetice po njem. Bruno nategne svoje dolge nogé, dalje puši in pogleduje zdaj očeta, zdaj Ado. —

Kakó je bleda, si misli. Trpí, ker je Hugo odšel! Kakó ga je morala ljubiti! — Noge zopet k sebi potegne, vrže proč smodko, ktere je še bilo pol, pogladi si čelo z roko in polglasno šepetá: Le trpi, koketna! —

Kaj pravite? zdrami se Kornelija; nisem dobro razumela. —

Nič, odgovori Bruno kratko. —

Kakó sve se včeraj mama in jaz dobro imeli, Bruno. Škoda, da Vi niste vsaj popoldne prišli za nama. Bilo nas je veliko društvo! —

Res škoda, ponavlja Bruno mehanično.

Tihota zopet nastane. Čul se je samó ljubeznjivi glas Ade, ki je zdaj zopet marljivo in v zadovoljnost gospoda Bertholda prav umljivo čitala. A Bruno je vendar zapazil, da njen glas nocoj ne doní také krepko, kakor druge večere, temveč, da večkrat trepeče. Silno ga je to jezilo. Da ne bi mislil na njo, ozre se na Kornelijo, ki si je ravno snela prstan s srednjega prsta in ga poskusila po vrsti na druge prste natikati. —

Bog, kakó je dolgočasna! mislil si je Bruno. V njenem društvu naj bi jaz živel skozi trideset, štirideset, menda še več let? — Naša rodbina pomni samó visoko starost. Praded je štel devetdeset let, ko je umrl, ded pa celó petindevetdeset. Oče že ima sedaj petinsedemdeset let, in najbrž je tudi meni namenjeno dolgo življenje. — Naj! Prestal je oče z materjo, ki ni nič boljša od Kornelije, bom še jaz s Kornelijo. Kupoval jej bodem lepih oblačil, puščal jej svobodo in potem bodem imel mir od nje. Živel pač bodem, kakor sem živel do zdaj. Takó misléč je zaporedoma zehal. —

Kaj ste že zaspani? poprašuje Kornelija. —

Utrujen sem, pravi Bruno. —

Danes ste takó blede in pobiti, nadaljuje Kornelija in ga pomenljivo opazuje. —

Prehitro sem jezdaril, dostavi Bruno v zadregi, a potem vstane in se poslovi. —

Kornelija gleda začudjena za njim. Potem pa se obrne proti Adi in jo strogo opazuje. Njeno lice je postajalo pri tem nekoliko bledejše in usta so se sumljivo držala. Vstane tudi ona in tiho sobo zapusti. —

Gospa Bertholdova je šla takoj po dokončanej večerji v svojo sobo, ker je čutila potrebnost, da pušča včasih Bruna in Kornelijo sama. Za izgovor si je pa izmislila, da čita ravno zanimiv roman, kterega še hoče nocoj dokončati.

Bila je zdaj ravno zamišljena v lepoto nekega klobučeka, kterega podobo je prinesel zadnji „Bazar“, ko se v njenej sobi Kornelija prikaže. —

Vi ste, Kornelija? pravi gospa začudjena, ko jo zagleda, in odloži list. Ali sta si imela z Brunom tako malo povedati, da ste ga že zapustili? —

On je mene zapustil, ne jaz njega, pravi Kornelija z jokajočim glasom. —

Za Boga Kornelija, kaj se Vam je pripetilo, da izgledate tako prestrašeni? Saj Vas vendar ni Bruno razžalil? —

Kornelija si zakrije z rokama obraz in nič ne odgovori. —

Vi me strašite, draga. Usmilite se mojih občutljivih živcev! Povejte vendar, kaj se je pripetilo? —

Kornelija si še vedno skriva lice za rokama. Njen život pa trepetá, ko poreče v posameznih stavkih: Bruno — ljubi —

Vas, to vém, pristavi hitro gospa.

Ado! končuje Kornelija in glasno zaplače. —

Gospa Bertholdova, ki je bila vstala pri Kornelijinem vstopu, zvrne se zdaj kakor onemogla na svoj sedež. Ali ste ob pamet? vzklikne, in z njenega obraza izgine za trenotek vsa barva. Bruno takó resen, takó ponosen, takó pameten, da bi se zatelebil v beračico, ki živí le zató v našej hiši, ker služi! Kje, kedaj, kakó ste to zvedeli? —

Nihče mi ni o tem nikdar besedice pravil, reče pomirjena Kornelija. Zdaj ko je že bila sum, ki se jej je bil takó nenadoma vzbudil, zaupala Brunovej materi, in ko jej je ona naštelá uzroke, ki so pričali za nemo-gočnost takega suma, zdelo se je tudi njej neverjetno, da bi se Bruno poniževal do hišne družbenice in jej daroval srce. Smejé se briše si solze in pové gospej, kakó je bil danes Bruno tih, bled in zamišljen, in da si je potem sama takó raztolmačila njegovo čudno vedenje.

Gospa, ki se je bila tudi pomirila po zadnjih Kornelijinih besedah, odkrije jej zdaj Hugovo nagnenje do Ade, ki je tudi uzrok, da je moral Hugo nemudoma odpotovati. Vidite, draga, končuje tolažéč jo, od tod Brunova slaba volja! Obeta jej tudi jutre govoriti z Brunom in ga prisiliti, da se z njo zaroči. —

Hvaležnost je zasijala iz Kornelijinih očij, ko jej gospa to obeta. V njeno srce se povrne prejšnji dobrodejni mir. In kakor človek, ki še le tedaj vé ceniti kako stvar, ko mu pretí nevarnost jo izgubiti ali jo je pa celó že izgubil, takó se je zdaj Kornelijino srce začelo živahnejše gi-bati v čuvstovanji za Bruna. (Konec pride.)

Zamorjèn cvet.

Na polji samótnem samó
Cvetélo je mlado drevó;
Cvetélo dva je le dnij,
Cvetélo dve je noči.

Ko tretji zazoril je dán,
Tedaj mu je cvet bil končán, —
Končane nade mladé,
Končane mlade željé!

Li nisem jaz mlado drevó
Na svetu samotnem samó?
Vsaj nimam mladih željá —
Ugasnol up je srcá.

Oh, nisem jaz mlado drevó,
Ni cvetje srcé mi bolnó,
Pomlad ki ga porodí
In mrzli dih zamorí!

Vrnola drevesu pomlád
Zgubljeno bo cvetje in sád, —
Za moje bolno srcé
Ni nade, ni je željé!

Vrtníkov.

Na Savi.

Zopet jo vidim to Savo deróčo,
Bistre valove, ko nekđaj, valí,
Bregi so njeni, ko nekđaj zeleni,
Ljudstvo veselo, ko prej, tu živí.

Tóda okó mi ne vidi lepote,
Svet je temán mu in témen ta kraj —
Bridki spomini pa v prsih budé se:
Srečen, presrečen da bil sem nekđaj!

O, da v valovih bi smél utopiti
Svoje spomine in — svoje željé, —
V tvojih valovih, o Sava deróča,
Našlo pokoja bi moje srcé!

Vrtníkov.

